

зважати на якісь дріб'язкові графічні, технічні огріхи в оформленні багатющого лексичного матеріалу, кожна сторінка якого рясніє новаціями для української лексикології зокрема і славістики загалом. Кожен учений зуміє показати свою обізнаність на чужій виконаній праці, що зробити найлегше, а найліпше було б – на своїй, тому хай ця довершена праця стане стимулом для інших філологів і нефілологів, але патріотів рідного краю і материнського слова до видання подібних словників.

У науковий обіг введено новий, значний за обсягом, вагомий за змістом, фахово і вправно зібраний, скрупульозно й талановито проаналізований, майстерно лексикографічно оформлений фактичний матеріал, а тому евристичний потенціал цієї модерної праці в українському мовознавстві безсумнівний. Отже, появу подібних праць слід якнайпалкіше вітати і заохочувати оприлюднення аналогічних видань із різних регіонів України, а авторів, Іванові Сабадошеві, наші гратулювання, зичення наукової снаги й усіляких житейських гараздів.

Ганна Воронич (м. Київ)

Hanna Voronych (Kyiv)

WHEN LUXURY IS A FINAL NORM

(Book review on: *Ivan Sabadosh*. "Slovnnyk zakarpats'koyi hovirky sela Sokyrnytsia Khusts'kogo rayonu". – Uzhgorod: "Lira", 2008. – 480 s.)

Мовна мозаїка

СВЯТВЕЧІР – ЦЕ СВЯТИЙ ВЕЧІР

Як не дивно, але в написанні однослівної назви вечора напередодні Різдва, або Святого вечора, досі спостерігаємо плутанину: у тлумачному Словнику української мови її подано як аббревіатуру **святвечір**, співвідносно зі словосполученням **святий вечір**, в "Українському правописі" та орфографічних словниках української мови – як складний іменник **свят-вечір**, що пишеться через дефіс. Непослідовність у передаванні цієї назви відбиває і мова художніх творів, пор.: *Увечері, на святвечір, зібралися до нас гості...* (М. Коцюбинський); *На святвечір, як це бувало кожного року, бондарівський Андрійко приніс тітці Катрі вечерю* (А. Головка); *На святвечір, коли криничанські діди виходять кликати мороза вечеряти, посилають надвір і Данька* (О. Гончар); *Тоді старий Горицвіт обійде з хлібом, який першим саджали у піч, усю пасіку, окропить її колоссям з снопа, що в святвечір на покуті стояв...* (М. Стельмах); *Поніс я на свят-вечір кутю рідному дідусеві* (О.Ковінька); *Ще на свят-вечір, коли пеклося й варилося до святої вечері дванадцять страв, брала газдиня з усіх мисок по ложці, пекла з того всього книшик та й ховала той книшик аж до Юрія* (Г.Хоткевич).

У мовній практиці двох останніх десятиріч переважає написання однослівної назви цього вечора разом і до того ж нерідко – з великої літери: *Картина... відображає момент, коли після зняття облоги Замостя в день святвечора 1648 року Богдан Хмельницький урочисто вступає до Києва* (Україна молода, 14.4.2010); *Увечері напередодні Різдва в кожній оселі готували 12 пісних страв, серед яких обов'язково мала бути кутя. Тому в народі цей вечір називали Святвечором, Багатим вечором, Багатою кутею, чи Вілією* (Свята, традиції, звичаї українського народу). І це цілком логічно, бо вона є аббревіатурою, утвореною зі скороченої прикметникової основи **свят-** та іменника **вечір**.

Отже, однослівну назву, співвідносно зі словосполученням **Святий вечір**, потрібно писати разом і з великої літери, тобто **Святвечір**.

Катерина Городенська